

2017 MEZUNLARI GÖZÜNDEN DUMLUPINAR İMAM HATİP ORTAOKULU

BİRLİK...

Öncelikle şunu demeliyim. İmam hatipte okumak çok güzel bir şey. Kendini keşfetmeye başladığın zaman imam hatipli olarak hayata herkesten bir sıfır önde başlıyorsun. O yüzden ben çok severek imam hatibe gitmiştim. Dumlupınar İmamhatip Ortaokulu da beni açıkçası hiç pişman etmedi. Dengeli bir eğitim gördük. Ne hep mesleki dersler ne de hep başarı odaklı dersler... 8. sınıfta hem çok sıkı bir eğitim görüyorduk hem de hepsi birbirinden donanımlı meslek hocalarından ders görüyorduk. Aslında hocalarımızdan sadece ders görmüyorduk; dertleşiyorduk, eğleniyorduk. Stresimizi atalım diye piknik yapıyorduk. Ve lise gerçeğini unutmayıp birçok lise gezdirildik. Bu liseleri gezerken aslında nereye gideceğimiz hakkında fikir edindik. Ha bir de o sıraların dili olsa da konuşsa; çok güzel arkadaşlar edindik. Hepimiz birbirimizin derdine derttaşdık. Çünkü biliyorduk ki müslüman müslümanın kardeşiydi. İmamhatipli olmak çok güzel bir duygu. Bir de Dumlupınar'da imam hatipli olmak çok daha güzel bir duyguydu.

Hatice AYDIN

MİLLİ VE DİNİ DEĞERLERİMİZİ UNUTMADAN...

Dumlupınar bana beraberliği öğretti, dayanışmayı öğretti, kendinden önce başkasını düşünebilmeyi öğretti. Bu okul aradan ne kadar zaman geçerse geçsin her zaman benim ikinci evim olarak kalacak. Şu an bile bir sıkıntım olsa yine ortaokul öğretmenlerimle konuşmak gelir içimden. Sanırım hayatta verdiğim en iyi kararlardan biriydi bu okula gitmek. Açık

konuşmak gerekirse isteyerek başlamadım bu okula. Keşke gelmeseydimle başlayıp iyi ki gelmişim dediğim bir 4 sene geçirdim ve iyi ki bu 4 seneyi bu okulda bu insanlarla birlikte geçirdim. Genellikle lisenin çok farklı yıllar olduğu söylenir fakat ortaokuldaki anılarımın yerini ne lise ne üniversite tutabilir. Hiçbir okulun sahip olmadığı bir idareye sahiptik mesela. Bizi bizden daha çok düşünen öğretmenlere...

Ağlarsak birlikte ağladığımız, gülersek birlikte güldüğümüz arkadaşlıklara... Sınav öncesinde biraz olsun kaygımızı azaltmak için, yüzümüzdeki ufacık bir tebessüme sebebiyet vermek için bize organizasyon hazırlayan Yusuf Ziya hocamızın yerini kim tutabilir ki. Ya da sırf biz istiyoruz diye sabah okula erkenden gelip bize ders anlatan öğretmenler başka hangi okulda bulunabilir. Bir okulu okul yapan ne tahtasıdır ne de herhangi başka bir şeyi. Okulu okul yapan idaresi, öğretmenleri ve o öğretmenlere emeğinin karşılığını vermeye çalışan öğrencileridir. Ve ne şanslıyız ki her zaman bu saydıklarımın en iyisine sahiptik.

Büşranur AYAR

GÖZÜMÜZ YÜKSEKLERDE...

Çoğu insan doğası gereği her zaman kendine öncelik verir yapacağı işin, söyleyeceği sözün kendine fayda mı yoksa zarar mı vereceğini istemeden de olsa düşünür. Ve genelde fayda verirse o işi yapar ya da o işi kendine fayda verecek şekilde getirmeye çalışır.

Burada anahtar kelime fayda veya zarar değil anahtar kelime kendin, insanın ben merkezli düşünme sistemidir. Çoğu insanın hayatı bunun üzerine kuruludur. Yedi yaşındaki bir çocuktan yetmiş yaşındaki birine kadar, bu bize öğretilmez iradesi olan düşünen her insanın içinde olan bir şeydir. Tabi her şeyde olduğu gibi bunun da fazlası zarardır ama konu bu değil. Konu, insanın içinde doğuştan olan bu istekten kimlerin ne kadar vazgeçebileceği...

Aklınıza birçok kişi gelebilir ama aklına gelen hemen hemen herkes yaptığı fedakarlığın bir karşılığı olduğuna inanır. Bu genellemenin dışındaki birkaç kişiden biri şüphesiz öğretmenlerdir dört yılda bir hiç tanımadıkları ve bir daha yüzlerini tesadüf eseri görecekleri yüzlerce öğrencinin gelecekleri için uğraşan öğretmenleri kastediyorum, her öğretmen bu mesleği seçtiğinde bu fedakarlığı kabul etmiş olur.

Bu genellemeyi bırakırsak bana bu yazıyı yazmama sebep olan ,dört yılımı geçirdiğim Dumlupınar İmam Hatip Ortaokulu ve çok değerli öğretmenlerinden bahsetmek istiyorum;

Şimdi bir okul düşünün; öğrencileri için en iyi öğretmenleri getiren, öğrencilerinin her türlü materyale ulaşmasına imkan sağlayan, neredeyse her ders sınıfa gelip motive edici konuşmalar yapıp fıkra anlatan ve hedefine ulaşan öğrencileri her zaman ödüllendiren müdüre sahip bir okul.

Her ders sağlıklı beslenmeyle ilgili tavsiyede bulunan, sosyal yaşantının yanı sıra dini ve ahlaki davranışları en güzel şekilde anlatan, teneffüssüz peş peşe yapılan iki dersi bile eğlenceli hale getiren, arkadaşlık bağlarının güçlendirilmesi üzerine uzun sohbetler yapan, öğrencileriyle kitap alışverişi yapmaktan çekinmeyen, dersinin son dakikalarında mutlaka genel kültür bilgisi veren, saygı görmek için saygı göstermek gerek sözünü her daim hatırlatan, her öğrencinin ismini ezbere bilen, **sakatlık geçirip okula gelemese bile** ilgisini ve ödevlerini öğrencilerinden esirgemeyen, ders başlamadan bir kaç saat önce okula gelip özel ders veren ve öğrencilerin anne yada baba demekten utanmadığı öğretmenlere sahip bir okul.

Hiç abartmıyorum Dumlupınar İmam hatip Ortaokulu bütün bu öğretmenleri bünyesinde buldurdu ve umarım bulundurmaya devam eder.

Bu yazdıklarımı o zamanlar yazmamı isteseler kesinlikle yazamazdım çünkü herkes gibi ben de elimde olan şeyin değerini kaybettikten sonra anladım. Bunu bilmelerine rağmen her türlü fedakarlığı yapan Dumlupınar İmam hatip Ortaokulunun nadide öğretmenlerine teşekkür ediyorum...

Feyzanur IŞIK

SABAHLARI GELİP ERHAN HOCAMIZLA İŞLEDİĞİMİZ FEN DERSLERİNDEN BİR KARE☺

AZİM...

Dumlupınar ile büyüdüm ben , 9 yıllık bir eğitim süreciydi benim için. Anasınıfında attığım adımları 8.sınıfı son senemde sonlandırmak durumunda kaldım. Öğretmenlerimizin emeğiyle, desteğiyle, fedakarlıklarıyla hiçbir senelere değişmeyeceğim bir serüveni. Özellikle son senemde daha da hissettim bunu bir daha bahçesinde voleybol oynayamayacağım, istediğim zaman sevdiğim öğretmenlerimle sohbet edemeyeceğim,dereye top kaçtığında topu almaları için arkadaşlara yalvaramayacağımız, hizmetli ablalarımızın samimiyetini bir daha bulamayacağım, müdürümüz Yusuf Ziya hocamızın yaşattığı güzel anıları tekrar yaşayamayacağım düşüncesine girdiğim içindi büyük ihtimalle. Hakkını hiçbir zaman ödeyemeyeceğim hocalarım vardı.

Sabahın erken saatinde okula gelip ders anlatan sınav sürecinde desteklerini esirgemeyen hocalarım , sınav stresini aşmamız için balonlar, pastalar, müzikler ile kutlama yapan Yusuf Ziya hocam, bir sorunumuz olduğunda anında yanımızda olan tüm hocalarım, esprileriyle güldüren hocalarım vardı. Kendimi şanslı hissettiğim bir 9 seneydi. Ayrılmak beni cidden üzdü, biz giderken ardımızdan gelecek öğrencilerin alacağı eğitim, sevgi, şevkat onlar hüznümün önüne geçerek sevindirdi. Ne yapsak hakkınızı ödeyemem, seviyorum sizi Dumlupınar ailesi.

Sinem İNAN

DOSTLUK...

Dumlupınar İmam Hatip Ortaokulu... Hayallerin gerçek olduğu yer... Dersem biraz abartmış olurum tabiki. Hayalinizin ne olduğuna bağlı biraz ve bir ortaokulun size hayalinizi vermesini elbette bekleyemezsiniz ama size gerekli motivasyonu vermede ve hayallerinize ulaşmada, emin adımlarla yolunuza devam etmenizde kesinlikle ana etkenlerden biridir(Reklama başlar gibi başladım☺). Hani çok bilinen bir deney vardır: Çiçeklere ihtiyaç duyduğu yaşamsal koşulları en iyi şekilde sağlarsanız da eğer çiçeklere kötü muamelede bulunursanız yakın zamanda solup giderler. Eğer kendi halinde bırakırsanız sadece kendine hayrı olacaktır ve öyle devam eder ama eğer onlarla sanki çocuğunuzla konuşuyormuş gibi konuşur ve ona güzel davranırsanız-belli mi olur- bir de bakmışsınız çiçek sandıklarınız ağaç olmuş meyve veriyorlar(arada kabak da çıkabilir belki de☺). Aynı bunun gibi müdürümüz Yusuf Hocanın bizi derslerde -biraz uzun da olsa☺- motive edici konuşmalarıyla boş bırakmayarak bize destek oluşunun ne kadar değerli olduğunu şimdi çok daha iyi anlıyorum.

Her zaman yanımızda bizim dertlerimizi dinleyerek bize yardımcı olan öğretmenlerimiz vardı. Biz burada çalışmayı sevmeyi öğrendik. Okulumuzun tadilatı olduğu için başka bir okulda saat 12'de derse gidiyorduk ama sırf biz istediğimiz için öğretmenlerimiz sabah erkenden gelip bizimle ders yapıyorlardı. Biz istedikçe onlar bizim için daha çok istiyorlardı sanki. Ben çalışmayı hiçbir zaman 8. sınıfta sevdiğim kadar sevdiğimi hatırlamıyorum. Eminim arkadaşlarım da benim gibi düşünüyordur. Bu yüzden eğer okuldan önce yaptığımız derse gelemezlerse anlamadığımız konuları biz birbirimize anlatıyorduk. Ama asıl önemli olan bu değildi tabiki. Biz birlikte gülüp birlikte ağladık. 95'e ağlamak tüm 8. sınıfların ortak özelliği idi. Şimdi o halimize gülüyoruz☺. Ne olmuş yani 8×0 , 8'e eşit değilse ya da $12 - 4 = 6$ değilse☺. Her insan hata yapar. Önemli olan tekrarlamamaktır. Misal; bir arkadaşımızın 1. TEOG'da matematikten 8 yanlış vardı ama 2.sinde hepsini doğru yapmıştı. Böylece biz de yanlış yapmayı sever olduk, tekrarlamadığı sürece☺.

Biz burada kardeşliği, dayanışmayı , birbirimizin eli kolu olmayı öğrendik. Tabiki bir yandan dini-ahlaki değerlerimizi bize unutturmamaya çalışırdı öğretmenlerimiz . Bir yandan da hayatın sadece dersten ibaret olmadığını hatırlatırlardı. Kimi zaman Müge Anlı'daki ailelerin durumlarından☺ kimi zaman sağlıklı olmak için nasıl yaşamamız gerektiğinden kimi zaman da - özellikle matematik ve fen derslerinde - birlikte kahkahalarla gülüyorduk. Müzik derslerindeki kültürel sohbetler ve inkılap tarihini tarihi roman okur gibi işlemek çok güzeldi. TEOG'dan önceki gün hep birlikte pasta kesmemiz, üzerine korkularımız yazdığımız balonları patlatmamız, hocalarımıza soru sormak için öğretmenler odasının önünde beklememiz, bazen dersler ağır gelirse arkadaşlarımızla yaptığımız o sıcak-samimi sohbetler, ettiğimiz kavgalar bile... Her biri o kadar değerliymiş ki...Biz bir aileydik. Hala öyleyiz... Belki değışen nesille birlikte okulun havası da değışmiştir bilemiyorum ama şunu biliyorum ki değışim olmadan gelişim olmaz. Yeni öğrenciler demek daha güzel bir gelecek ve daha güzel bir dünya için bayrak tutacak yeni eller demektir. Öyle düşününce öğretmenliğin ne kadar kutsal bir meslek olduğunu bir daha anlıyorum.

Belki bunları abartıyorum gibi gelebilir çünkü hikaye anlatır gibi anlattım ve tabiki 4 yıl okuduğum bir okul olmasının da katkısı vardır böyle konuşmamda-ya da yazmamda- ama ben neyi nasıl gördüysem ve bu okul bana ne kattıysa onu anlatıyorum. Kolay kolay başka okullarda edinemeyeceğim kazanımlar edindim bu okulda. Bazen düşünüyorum bir okul bir insanı nasıl bu kadar kendine bağlayabilir ki ? Nasıl aradan 3 sene geçse bile hala her gün okulunu düşünebilir insan. Sonra aklıma geliyor: Bizim sadece dersleri aklımıza yazmaya çalışmıyordu öğretmenlerimiz. Aynı zamanda kalbimize işlemeye çalışıyorlardı o derslerin anlamını. Biz sadece öğrenmiyorduk,hissediyorduk da aynı zamanda...

Okulumuz bizi tohumken aldı ve bizi fidanlar olarak liselerimizin bahçelerine ekti diyebilirim. Sadece bu okul değil tabiki. Her okul, her öğretmen hatta herkes bizim için çalışıyor. Öğrenci olmak hem çok kolay hem de çok zor. Öğretmen olmak ise kesinlikle çok daha zor. Bizi yetiştirip büyüten ve ikinci ailemiz sayılan tüm emektar öğretmenlerime bir öğrenci olarak tüm kalbimle teşekkür ederim. **İyi ki varsınız.**

Zehra DEMİRHAN

TEOG PARTİSİ...

KARNİMİZ AÇSA...☺

BAŞARI...

İNSANIN YUVASINI BIRAKMASI ZORDUR.BAZEN ALLAH (C.C) İÇİN ÖLMİYİ; BAZEN GİTMEK İÇİN VAZGEÇMEYİ;BAZEN BAŞKA BİR YUVA İÇİN KUŞLAR GİBİ UÇMAYI ;BAZEN DE SADECE UÇMAK İÇİN TUTUNDUĞUNU BIRAKMAYI ÖĞRENMEK GEREKİR,AYNI BALONLAR GİBİ...

**BAZILARIMIZ İÇİN 9, BAZILARIMIZ İÇİN SADECE 1 YILLIK BİR MACERAYDI AMA
HEPİMİZ BİTTİĞİNDE ŞUNU DÜŞÜNDÜK:
BURADA BİR SENE DAHA KALMAK İÇİN SINIFTA KALMAYI BİLE GÖZE ALIRIM.**

